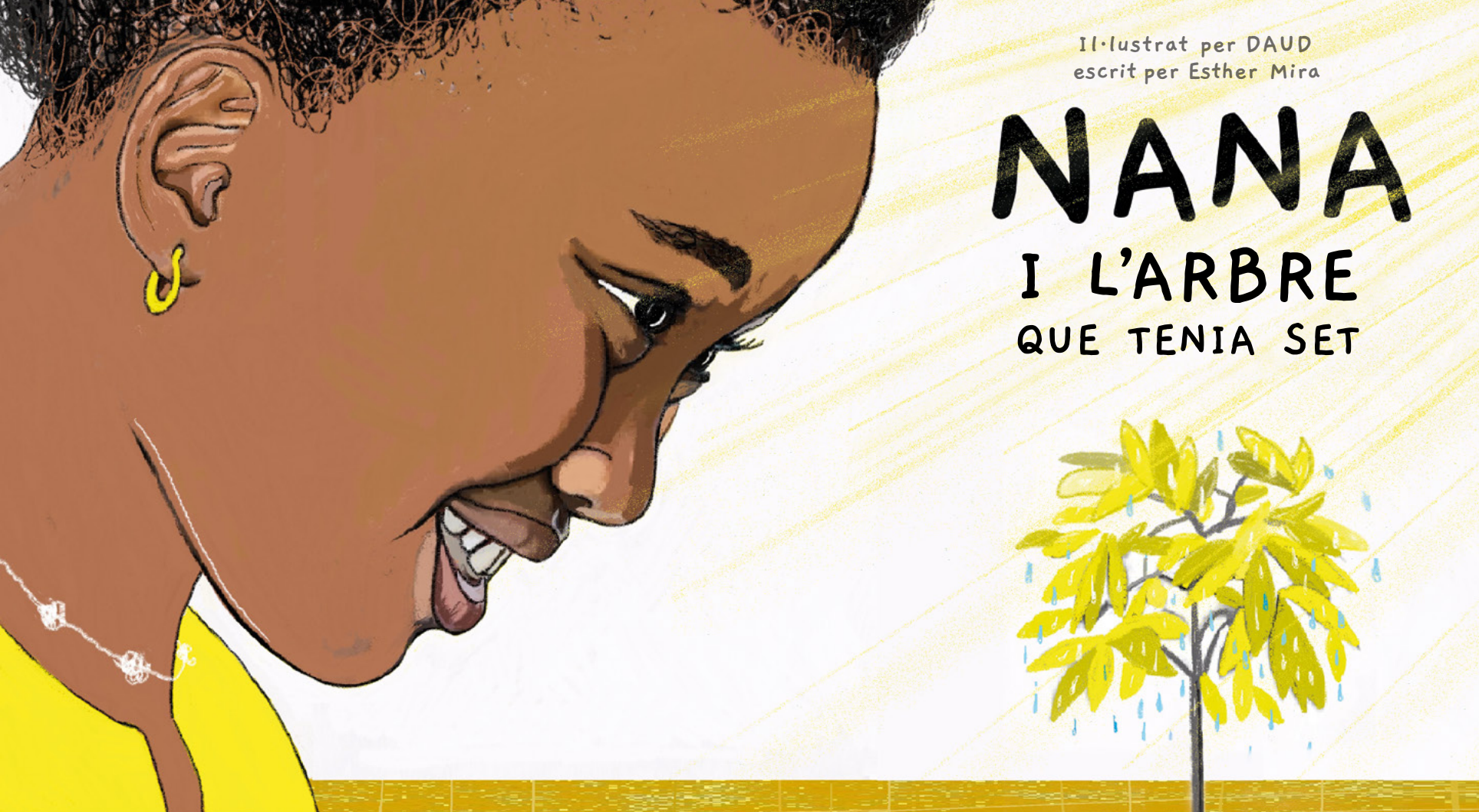

Il·lustrat per DAUD
escrit per Esther Mira

NANA I L'ARBRE QUE TENIA SET

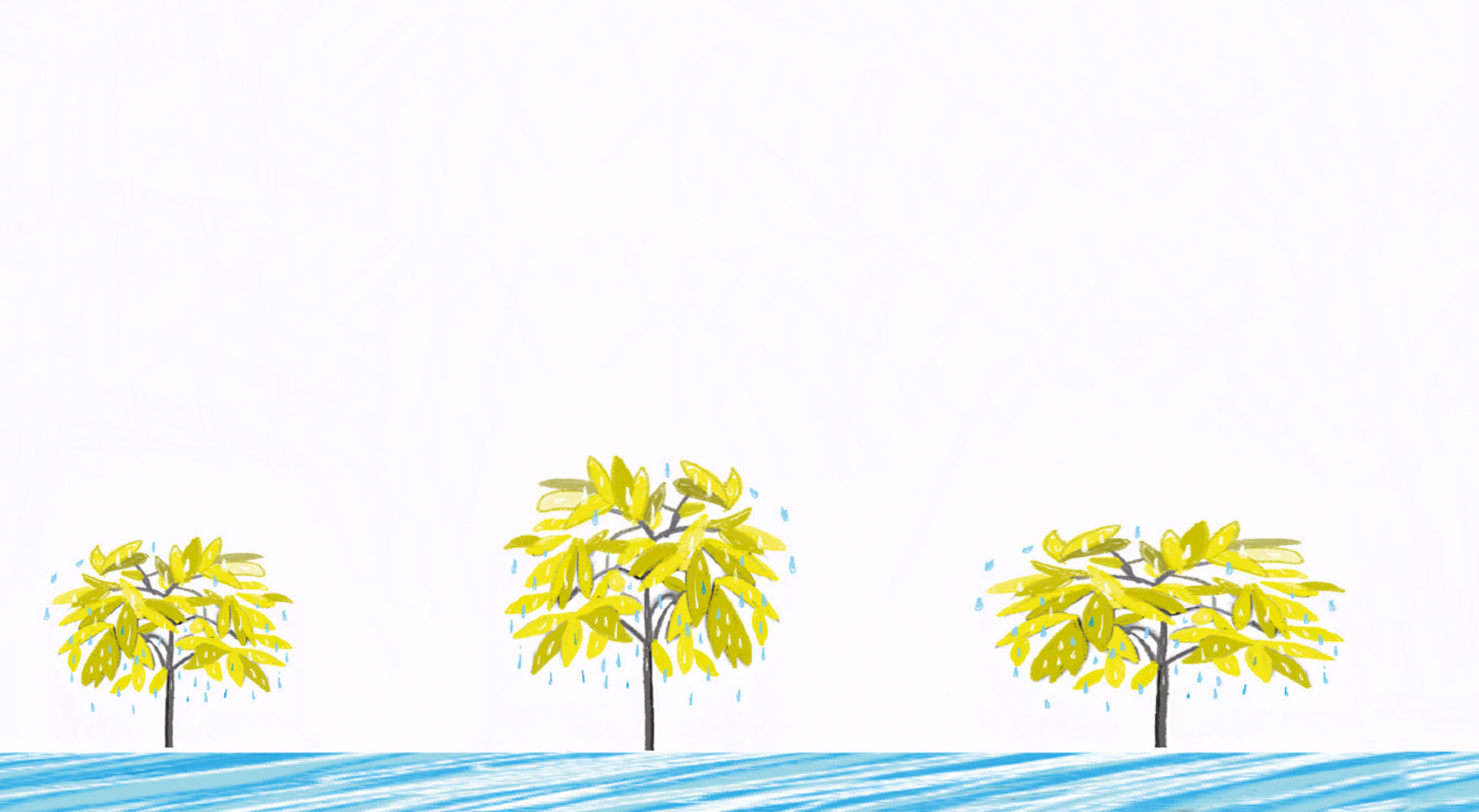

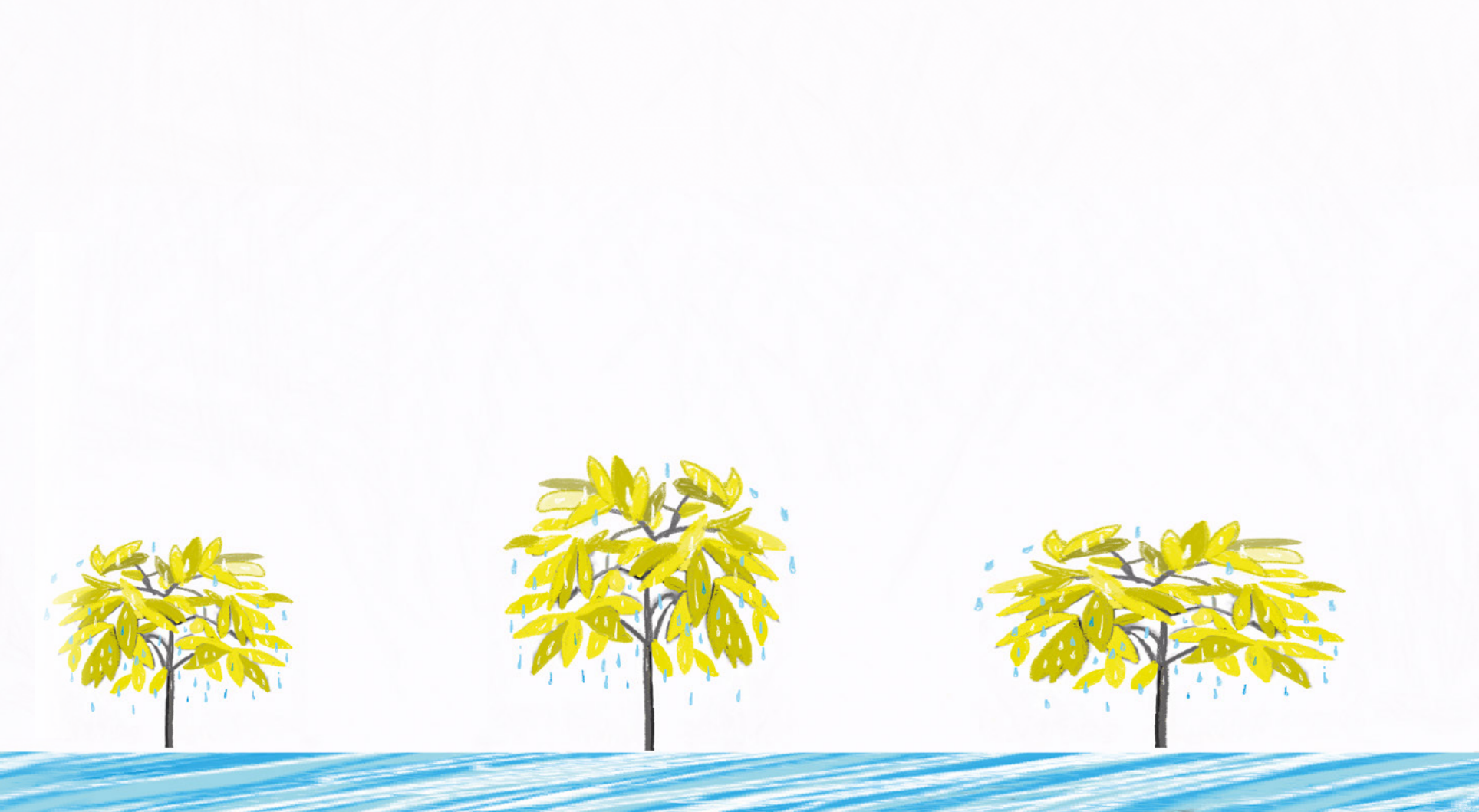

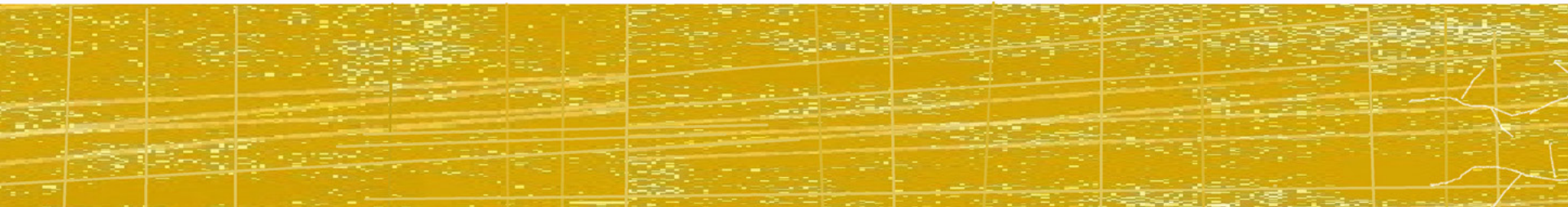

PRESENTACIÓ

Aquesta publicació forma part del projecte "Biblioteques Sostenibles: introducció de l'Agenda 2030 i els Objectius de Desenvolupament Sostenible als serveis bibliotecaris municipals de la Comunitat Valenciana. FASE 2" executat per la Fundación MUSOL gràcies a la financiació de la Generalitat Valenciana.

Aquesta publicació ha sigut realitzada amb el suport financer de la Generalitat valenciana.
El contingut d'aquesta publicació és responsabilitat exclusiva de la FUNDACIÓN MUSOL
i no reflecteix necessàriament l'opinió de la Generalitat Valenciana.

Il·lustrat per DAUD
escrit per Esther Mira

NANA I L'ARBRE QUE TENIA SET

Hui hi ha una festa en el nostre poblat.
La mare i jo estem molt contentes.

- Estàs molt guapa, mamà!
- Tu també, Nana, et veig molt elegant!
I el millor és que hui anem lleugeres, sense carregar amb poals, ni botelles, ni baldes.
- És veritat!
- Recordes com solíem anar abans, filla?
- Sí, recorde un dia especial.

Aquell matí, com la resta de matins, ens vam ajuntar amb les altres dones i xiquetes per a anar a buscar aigua, perquè són les dones i les xiquetes les que fem aquest treball en el poblat. Per això, moltes de nosaltres, a diferència dels xics, no podem anar a l'escola, ni estudiar o treballar.

En el camí xarràvem, réiem i també bufàvem, pel pes dels poals plens sobre els nostres caps. Anar per aigua és molt cansat. Tardàvem quasi tres hores!, però sense aigua no teníem què beure ni amb què rentar-nos o cuinar.

Era maig i feia molta calor. Ho recorde bé perquè encara no
havia començat l'estació de les pluges i les flors dels baobabs
encara estaven tancades. Havia passat mil vegades per aquell
mateix lloc, però mai m'havia fixat en aquell arbre.
Les seues fulles estaven groguenques, i no era pel reflex del sol,
i també mullades, i no era perquè plovia. Aquell arbre suava,
i jo no havia vist mai abans una cosa igual.

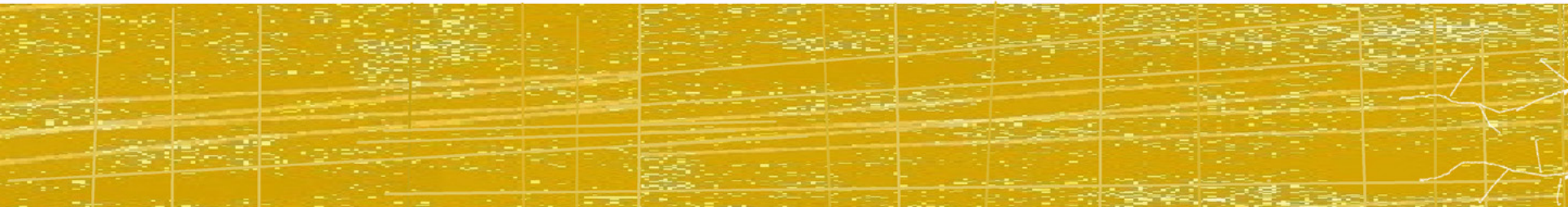

-Sua perquè li falta aigua -m'explicà la mare-. El clima està canviant, Nana: les temperatures són més altes i els arbres, que són éssers vius, s'adapten banyant les seues fulles per a evitar cremar-se.

-Clar! Com les persones, que a vegades també suem.

-Sí, és una reacció del nostre cos quan sentim molta calor, així ens refresquem.

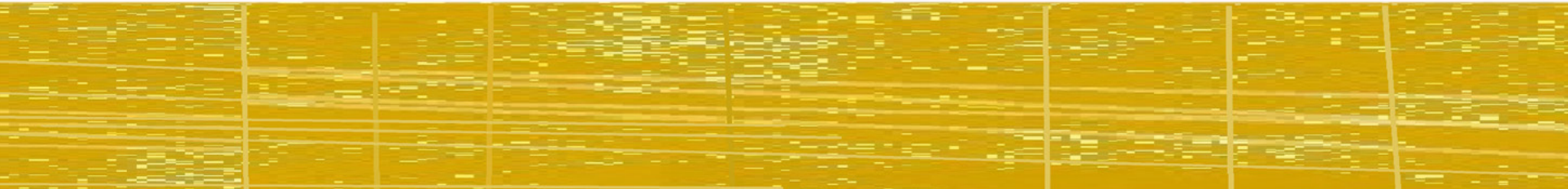

La mare em va explicar que aquell arbre estava emmalaltint de set,
i que no era l'únic que patia aquell mal. També em va explicar que
molts anys arrere, en aquell lloc havia existit un riu.
Això era abans que fera tanta calor

Durant dies no vaig poder deixar de pensar en l'arbre que suava.

Vaig decidir preguntar a algunes persones
importants del poblat què podíem fer per a
recuperar la seua verdor i es posara bo.

-Companyia, necessita companyia!

-em va contestar Amadou,

el meu millor amic.

Junts vam plantar un munt de llavors
al costat de l'arbre.

Vaig anar a ca **Fatou**, la dona més sàvia
del poblat, qui em va contar que
els arbres, com les persones,
necessiten abraçades,
si pot ser grans i llargues.

Abdou, que és de
la família dels músics
i que acabava de ser pare,
em va regalar
un sonall

i em va explicar que
la música és màgica:
amb ella es poden dir coses
sense dir-les i un arbre
les pot entendre.

I Oumi, la millor amiga de mamà, amb qui cada matí anàvem a buscar aigua, em va recordar que, sense aigua, ni les persones ni els arbres podem viure.

A partir d'aquell dia, em vaig guanyar algun que un altre regany perquè no aconseguia que el poal d'aigua que carregava arribara a casa ple.
-Nana, no entenc com perds tanta aigua!
- protestava la mare -. L'aigua és un tresor, filla - em repetia.

Hui tot és diferent. Hi ha una festa al nostre poblat.

-Estàs molt guapa, mare!-

Tu també, Nana, et veig molt elegant.

Celebrem la construcció de dos pous.

La mare està molt contenta perquè ja no hem d'anar tan lluny a buscar aigua i perquè ara, ella i altres dones poden treballar cuidant dels pous i les fonts del poblat. I jo també estic contenta!

En eixir de l'escola Amadou i jo ens hem acostat fins a l'arbre que suava.

Cada dia li fem una gran abraçada i li cantem una cançó.
També li donem aigua. Ara ja no sua. Està molt verd.

Il·lustracions: DAUD
Text: Esther Mira
Disseny: Pau Caracuel
Producció: Fundación MUSOL
Subvencionat: Generalitat Valencina
Traducció: Laura Muñoz

ISBN: 978-84-09-15121-9
Depòsit legal: V3070-2019
© 2019 Tots els drets reservats

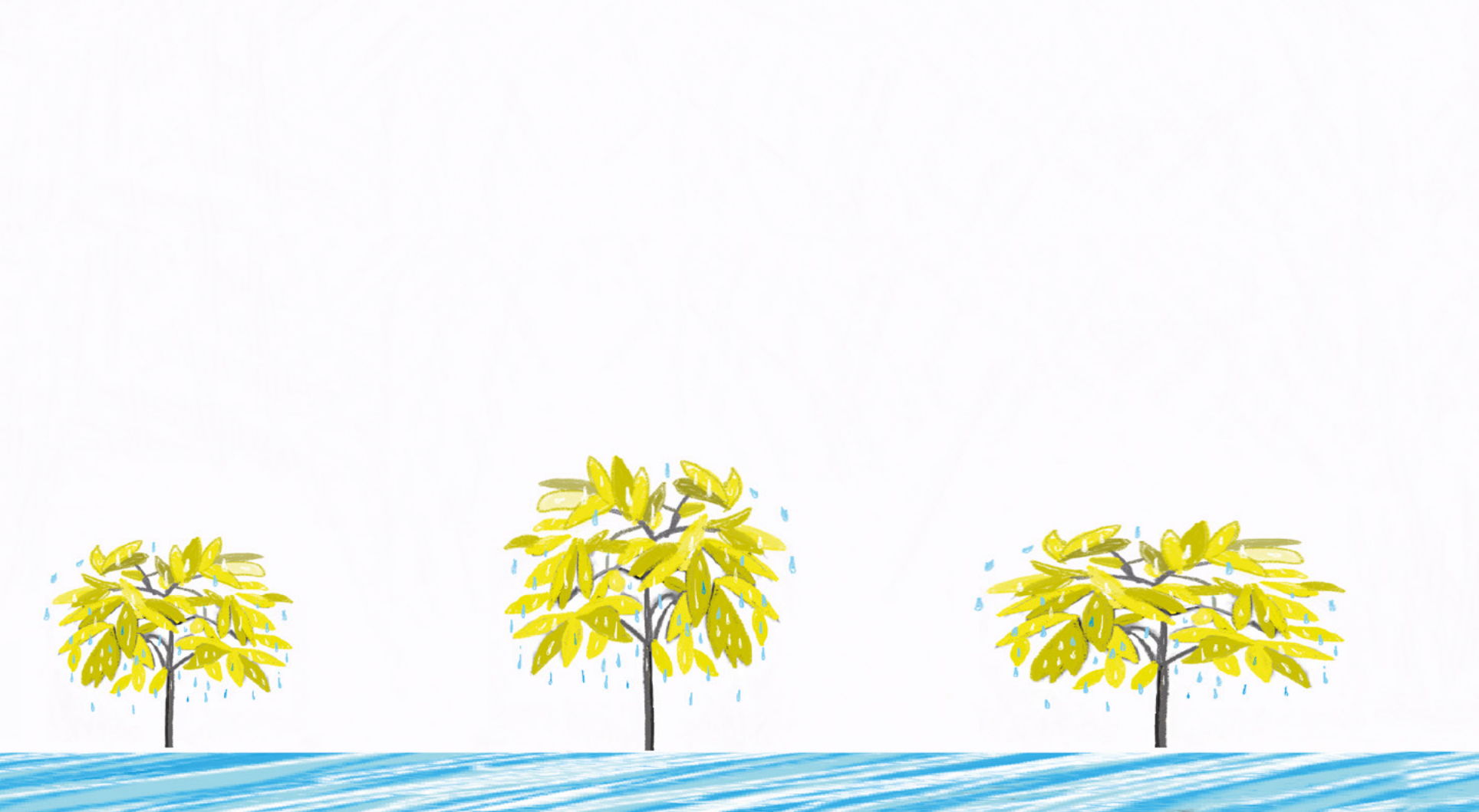

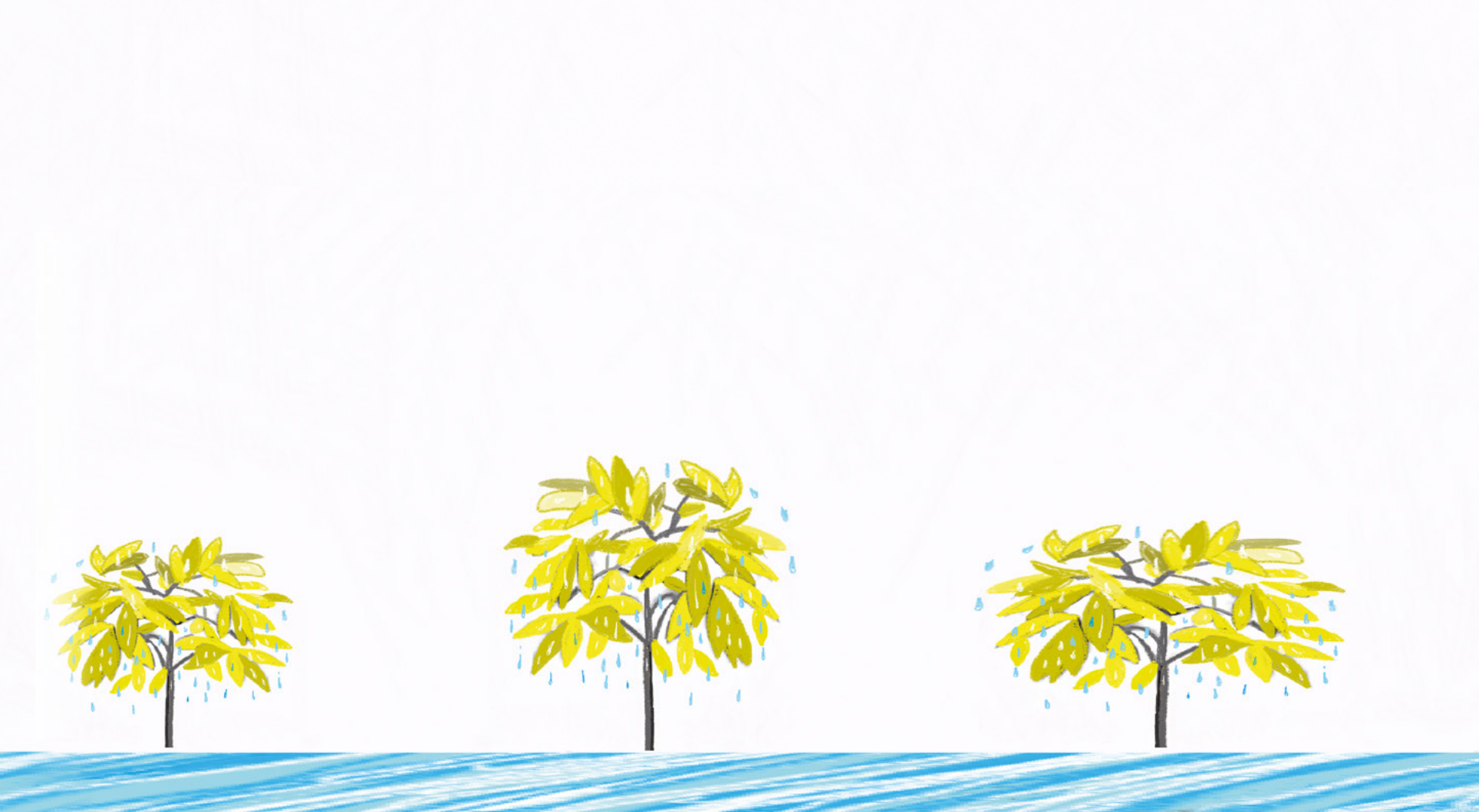

Subvenciona:

GENERALITAT VALENCIANA
Conselleria de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació

Edita:

MUSOL
Municipalistas por la Solidaridad y el Fortalecimiento Institucional